

**Pozměňovací návrhy
poslankyně Jany Pastuchové**

k vl. návrhu zákona o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek

(sněmovní tisk č. 508/0)

1. V části dvanácté § 59 bodě 1 se slova „poznámky pod čarou č. 21“ nahrazují slovy „poznámek pod čarou č. 22 a 23“.
2. V části dvanácté § 59 bodě 1 nadpis zní:

**„Hlava VII
Protialkoholní, protitoxikomanická záchytná služba a substituční léčba“.**

3. V části dvanácté § 59 bodě 1 se za § 89e vkládá nový § 89f, který včetně nadpisu a poznámky pod čarou č. 23 zní:

**„§ 89f
Substituční léčba**

(1) Substituční léčba je zdravotní službou poskytovanou osobě, která je závislá na návykových látkách.

(2) Substituční léčba spočívá v podávání, vydávání nebo předepisování látek nahrazujících původní návykovou látku, je prováděna ve zdravotnických zařízeních ambulantní nebo lůžkové péče pod vedením lékaře.

(3) Indikaci k substituční léčbě stanovuje lékař se specializací v oboru psychiatrie nebo nástavbovou atestací (certifikovaným kurzem) v oboru návykových nemocí nebo lékař s osvědčením o úspěšném absolvování vzdělávacího kurzu v substituční terapii, vydaným organizací k tomuto účelu pověřenou ministerstvem.

(4) Poskytovatel substituční léčby je povinen hlásit pacienty do Národního registru léčby uživatelů drog, zřízeného na základě zvláštního právního předpisu²³⁾.

²³⁾ Zákon č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách) ve znění pozdějších předpisů.“.

Odůvodnění:

Tento pozměňovací návrh byl upraven na základě poznatků z kulatého stolu na téma „Substituční léčba“, který se konal dne 28. 1. 2016 v prostorách Poslanecké sněmovny.

Je navrhována změna zákona o specifických zdravotních službách. Zde se navrhuje nově zařadit také substituční léčbu, jejíž činnost by bez samostatné právní úpravy mohla být ohrožena. V současné době mají zdravotnická zařízení poskytující substituční léčbu povinnost hlásit pacienty do Národního registru léčby uživatelů drog. Tato povinnost je sice obecně upravena v zákoně o zdravotních službách, ale nikoli v těle zákona, ale v příloze v bodě 7, který upravuje Národní registr léčby uživatelů drog, což není zcela standardní legislativní řešení. Proto předkladatel volí povinnost zdravotnického zařízení hlásit příjemce substituční léčby do tohoto registru. Další změnou je legislativní ukotvení možnosti vydávání léku lékařem vedoucím substituční léčbu, a to jako alternativa preskripce. V současné době je tato praxe některých lékařů, která má omezit nebezpečí nelegálního prodeje těchto látek (jde zejména o preparát Subutex), označována Inspektorátem omamných a psychotropních látek Ministerstva zdravotnictví za nezákonnou, přestože tuto možnost výslovně připouští Standard substituční léčby vydaný ve Věstníku Ministerstva zdravotnictví ČR, částka 4/2001 (novelizovaný Standard byl publikován ve Věstníku Ministerstva zdravotnictví ČR, částka 3/2008). Dalším opatřením k zodpovědnější praxi v substituční léčbě je návrh na přesnou specifikaci lékařů, kteří mají oprávnění indikovat substituční léčbu. I toto opatření je zcela konformní s výše zmíněnými Standardy a dává jim právně závaznou formu. Toto omezení na kvalifikované lékaře má zvýšit kvalitu péče a snížit únik substitučních léků na černý trh.